

Johann Passinger, hajný hraběte Wrbný, seděl pod známou střešní u potoka Bohna pod Růžovou zahradou. Byl konec července, začínala srnčí říje a Hannes napjatě sledoval louku kolem potoka. Chodil sem dobrý srnec a pan hrabě mu povolil ho ulovit. Už se skoro stmívalo a srnec nikde. Z třesně nad sebou utrl list, složil ho do dlaní a lehce na něj zapískal, Napodoboval hlas odloženého srnčete. Věděl, že srnec je starý lišák. Když srnče volá mámu, roztoužený srnec je přesvědčen, že máma není daleko, a začne ji opatrně hledat. No a na to Hannes spoléhal. Srnec ale nikde. „No to přece není možné! Vždyť chodil jak hodinky. Už týden se tu neukázal. Ještě chvíli počkám, když nepřijde do tmy, ráno to obejdu,” uzavřel své úvahy Hannes.

Srnec se neukázal, tak tam byl Hannes za úsvitu znovu. A zase nic. Chvíli chodil po louce, hledal nějaké známky po přítomnosti srnčí zvěře...nějaký bobek, nic. Jen při kraji našel vysečené kolečko jeteliny. „To je určitě práce dědy Hofmanna, toho by snad ani netěšilo, kdyby koze a králíkům nasekl trávu na své louce. Možná by jim z vlastního ani nechutnala, když nejsou zvyklí. Ale co, panskému statku neubude,” zastavil se Hannes a nahlas řekl: „To je nápad! Zastavím se za dědou, chodí sem asi často, třeba si něčeho všimnul.” A vydal se rovnou k jeho stavení. Děda byl na dvoře a dělal otýpky na zátop.

„Grüß Gott dědo. Můžu na chvíli,” zeptal se Hannes. Děda zasekl sekeru do špalku „Servus Hannes, pojď dál. Chvíli jsem tě neviděl. Pojď do kuchyně, bába tě taky ráda uvidí a třeba nám naliže i štamprličku,” a už se bral ke dveřím verandy. Bába je uviděla oknem kuchyně, a hned na Hannese ať jde dál, že dopekla před chvílí buchty s povidly, zítra přijde kominík, ten že má buchty moc rád, je jich celý plech, tak zbude i na něj. Akorát dědek nedostane nic. „Co provedl,... kdybych ho neznal, tak hodného dědu bych chtěl mít,” zajímal se Hannes. Bába mávla rukou a už cukrovala buchty na talíři, z kredence vytáhla tři skleničky a láhev se slivovicí a z hrnce na kraji plotny nabrala hrnek cikorky. „Dám si jednu maličkou s váma, a

tady ten,” a naběračkou od kávy ukázala na dědu, „ten si zaslouží akorát tak moje hluboké opovržení!” Hannes byl zticha, jak bábu Hofmannovu znal, potřebovala si postěžovat a pak zas vezme dědu na milost. A taky že ano. Když si ťukli, sedla si ke kamnům na lavičku a spustila:

„Tak si to představí pane Johann. Minulou sobotu jsem odpoledne potřebovala zaříznout slepici, chtěla jsem udělat polévku, dědek měl v neděli narozeniny. A on nikde. Měla jsem naloženýho králíka, tak jsem dělala řízky. Že on se zastavil v hospodě a už to tam dopředu oslavují, říkala jsem si. Sotva jsem strčila kastrol s řízkama mezi okna, aby vychladly, vidím na cestě libavského četníka, na flintě měl na špagátě pověšenýho kohouta, a vleče našeho dědka k bránce. Vyběhla jsem, co se stalo a četník ať se neděsím, že děda trochu přebral, povídá. Co přebral, ten je nalitej jak žok, já na to. Tak jsme ho dotáhli do kuchyně, vyzuli boty a v jégrovkách uložili na divan a já na něj hodila peřinu, aby nenachladl, neřád jeden! Četník ještě na dvoře pověsil kohouta na hřebík u kůlny, dal si kafe, a že mi všechno vysvětlí. Prý šel od Dolního Smilova kolem Kuttlerova větřáku, a u mlýna stál nasupený mlynář a dva výrostci tam tahali pytle s pšenicí do mlýna. On že mlynáři řek, že jsou nezletilí, a že je nemůže zneužívat na takovou práci. Mlynář začal křičet, že jsou to parchanti a né nezletilí. A vytáhl z kapsy prak, kterým prý mu rozstříleli ve mlýně všechna okýnka. Toto že dělají za trest. Tak četník zabavil prak, prý jako předmět doličný nebo co, zjistil jména těch dvou a šel do Střelné. Jeden z těch darebáků byl kostelníkův syn, tak usoudil, že fotr bude sedět v hospodě u kostela. A taky že jo. No a samozřejmě tam seděl i tady ten,” a zase ukázala na dědu, který se na židli nějak zmenšoval. Bába si nalila cikorky, nabrala dech a pokračovala:

„Pane Hannes, kostelník prý se rozčilil, že mladému dal peníze na švicgumu že bude dělat eroplán, na žádný gumišus, a že ho zrychtuje, jen jak přijde domů. No a pak prý chlapi jakpak asi ten gumišus nese, že to chce vyzkoušet. Tak, za hospodou postavili na stůl prázdný flašky a kdo se treťí víckrát, vyhrává. Pane Hannes, kdo myslíte, že vyhrál? No tady ten!” A zase ukázala na dědu. Toho už za stolem skoro nebylo vidět. „První ranou trefil kohouta za plotem! Rovnou do hlavy! Včera přišla Lorková že ji dědek za kohouta dluží dvacet korun, tak jsem ji to musela dát. Musím, ale říct že nechtěla moc, taková sousedská cena. No a to není celý, pane Hannes. Četník se odporoučel, já jsem šla spát a ráno přijdu do kuchyně, dědek peřinu přes hlavu a jako že spí. Nespál! Šla jsem pro otýpku na zátop, po mým hartusení se jako probral a konečně vylezl. Vzala jsem kastrol za oknem, zvednu pokličku a jeden řízek chybí. Stehno! Tak jsem na něj uhodila a on že spal, že ho musel odnést kocour. Když jsem odnášela peřinu, dívám se, že otoman je samý drobek strouhanky z těch řízků. Tak se teda přiznal! Po té slivovici v hospodě prý mu vyhládlo a ty řízky mu tak voněly nad hlavou, že neměl sílu se ubránit, jeden vytáhl a pod peřinou ho snědl. Tak takový mám já s tím dědkem trápení. Že si ho radši nevzala ta saň Wiedemannová, ta by mu zařala tipec, to by teprve poznal co je to vojna,” povzdychla si bába. „A moc na mně nekoulej očima a běž dát koze a králíkům,” dodala a otočila se na Hannese, až byl děda za dveřmi: „Že já mu dycky odpustím, jak na mě začne dělat ty psí oči. Chvilí seká latinu, sedí tady v kuchyni nebo venku a většinou si čte. Já jsem tak blbá, že mu ty knížky půjčuju na faře, nebo od pana řídícího. Ty má raději. Od pana faráře že jsou většinou ze života svatých. Vem si příklad, mohl by ses polepšit, povídám mu. A on že ne, většina svatých prý byla za svýho života mučena, jednoho prý dokonce zazdili za živa, a svatými byli prohlášeni až po smrti. A jeden svatý Josef už je, že to stačí, aby prý v tom byl pořádek. Teď čte takovou tlustou o nějakých mušketýrech. Ani nevím, jestli je to pro něj vhodný.... Když to ale čte i pan řídící, tak asi jo. No a pak mu otrne, a občas zmizne do hospody. ”

Za chvíli byl děda zpátky a babičko sem, a babičko tam, že posbíral i vajíčka u slepic, snesly jich deset, a ta strakatá samice má osm mladých, a že jsou celý Ferda. A plácl bábu vzadu po zástěře. Ta mávla rukou, sundala z kredence koš a šla na dvůr sbírat se šňůry prádlo. Hannes nestačil zírat, jak děda ožil. „Poslyšte dědo, víte, že donášení nemám rád, když mi ale

pomůžete, budu to brát jako služební výpomoc. Je to ale jen mezi náma!” A vyložil dědovi svoje problémy. „Pojď na dvorek, na to si musím zapálit. Naše bába má hrozně jemnej čich a nemá ráda, když ji v baráku kouřím,” řekl děda, a z al márk y v rohu vytáhl fajfku a pytlík s tabákem, z lávky u kamen vzal škatulku sirek, se kterou nejprve zahrkal, jestli tam nějaké jsou, a šli na dvůr. „No dědo, s tím kouřením se ale vaší báby musím zastat. Jednou jsem u vás byl, když nebyla doma, a v té kuchyni nebylo vidět.” Děda se zastavil, zamyslel se a připustil, že možné to je. „Ale když si dám štamprlku tak to vidět není, a cítí to už ode dveří! Nejdřív se musíš podívat na moje králíky. Toho samce cos mi přines, jsem pojmenoval Ferda, a budeš koukat, jak vyrostl.” Děda otevřel krajní kotec a tam podřimoval mohutný černobílý samec. Že ho vzbudili, tak několikrát výhruzně zadupal. Když poznal domácího, tak vystrčil hlavu a položil ji na spodní prkno ve dvířkách své ubikace. „Vidíš, poznal mě! Vždycky tak dá hlavu, a já ho musím drbat za ušima. Zavře oči a až si řekne, že to stačí, tak zaleze. Pak teprve můžu dvířka zavřít. Všichni ostatní jsou jen králíci, ale Ferda je Ferda! Ten jedinej má jméno. A taky bych ho nikdy nesněd. No představ si Hannes, to by bylo jak kdybych měl řízek z nohy svého kamaráda. Když tu budu dýl jak on, tak ho zakopu támhle pod lípu, co zasadil můj dědeček. Někdy ho pustím na dvorek, sedím pod tou lípou a on poskakuje kolem. Nejvíc se mu ale líbí v kozím chlívku. Asi proto, že koza dělá podobný bobky jak on, jen je má tmavší a kulaté. Někdy si tam stoupne na zadní a ochutná seno, nebo trávu koze v žebřině, jestli nemá něco fajnovějšího jak on. Jó Ferda, to je kabrňák. Když mu tam dám samici, tak ta než se rozhlídne, je v tom. Žádný upejpání, ten se s tím nemaže,” uzavřel děda exkurzi a šli si sednout na lavičku pod kuchyňské okno.

Děda několikrát silně zabafal, fajfka dostala ten správný tah, zaklapl víčko, zamyslel se a pak pomalu spustil: „Jsou tu jisté okolnosti, které si teprve teď dávám dohromady. Je to tak tři neděle, spíš míň, jsem šel navečer s vozíkem na trávu. Byl jsem ale níž, než je ten jetel. Viděl jsem, že tam chodíš na srnce, tak jsem tě nechtěl rušit. Byl jsem nějaký rozmrzelej. Zrovna jsem byl v místě toho úvozu, když do mě žduchnul zezadu Polzer, jeden z vašich dřevařů. Prý dědku uhní, spěchám, co se tady pleteš!... Zahučel na mně. Do mě vjela zlost, a jak jsem měl v ruce čagan, tak jsem ho vši silou vzal po zádech. Pozdrav smrade! A omluv se!... Já na něj. On spadl na všechny čtyři, zvedl se a napřáhl ruku, že mi jako jednu ubalí. Nejsem žádný hrdina, tak jsem zaujal takový postoj jak na obrázku v těch Třech mušketýrech, pravou ruku s čaganem dopředu, levou nad hlavu a zakřičel jsem: Jeden za všechny, všichni za jednoho! On se lekl, rozhlídl se, kde jsou ti všichni... a že tak dobrá dědo, už se nezlobte... a byl pryč. Když si na to vzpomenu, tak jak jsem ho vzal po těch zádech, tak ten čagan sjel, tak jak kdyby pod tím mantlem měl něco železného, nějakou trubku nebo co.... Ale ránu z flinty jsem neslyšel.”

Hannes dědovi poděkoval za informace s tím, že to zapadá do sebe, určitě se ozve, jen co si to nějak uspořádá a promyslí co dál. Do kuchyňského okna zavolal na bábu Hofmannovou, která chystala oběd. Strejda doma už určitě bude za chvíli taky obědovat, tak přidal do kroku.

Když vystoupal po schodech k hájovně, bylo u kuchyně otevřené okno, tak nahlédl dovnitř. Co uviděl, ho velmi překvapilo. Strýc Wilfried byl nahnutý nad kuchyňským stolem, na kterém měl roztažené nějaké bílé plátno, a vypadalo to jako by něco šil. Hannes obešel dům, potichu prošel verandou do chodby, prudce vstoupil do kuchyně a zahlaholil: „Nazdar strejdo! Zvenku to vypadá, jak když si nevěsta před svatbou chystá výbavu. Co to tady vyvádíš?” Strejda se zjevně leknul. Nestačil jinak reagovat než, že si odevzdaně sednul, z prstu sundal náprstek a pomalu spustil:

„No, původně jsem to chtěl před tebou trochu zatajit. Ale teď už se nedá nic dělat. Abys to ale pochopil, musím od začátku. Jak víš, asi před čtrnácti dny jsem byl u Löba pod Olejovicemi ve mlýně. Štelovali jsme tam složení nových mlýnských kamenů... Vidíš, i to jsem se tady naučil. No, a když jsme skončili, tak mlynář donesl nějakou slivovici, mlynářka pěkně ostrý klobásky, trochu jsme poseděli a už skoro za tmy jsem šel domů. Cestou mi z těch klobásek a

slivovice tak vyschlo v krku, že jsem nebyl schopen ani odpovědět na pozdrav Drexlerovi, co mě málem přejel na kole.

V hospodě U Schlesingera se už svítilo, a to světlo mě tam zatáhlo, že si dám jedno pivo. Co čert nechtěl, seděl tam děda Hofmann a mastil s hospodským a Drexlerem karty. Proto tak Drexler spěchal. Jak mě děda uviděl, nechal karty a že kde se tam беру, že má radost, že se taky někdy potkáme na důstojným místě a né jenom na dvoře a u baráku. A to si musíme jednu dát, že to platí. Schlesinger viděl, že z karet už nic nebude, tak donesl žitnou. Tak jsme si teda jednu dali na dědovo zdraví, já že si musíme dát i na moje, a Drexler s hospodským že oni chtějí být zdraví taky. A děda se rozpovídal o tobě a o mně jak spolu žijeme, jak já vzorně vedu domácnost, jaký máme v chalupě pořádek, že když se u nás posledně zastavil, tak jsem mu uvařil výborné kafe a k tomu vlastnoručně upečený štrůdl, ještě z trouby. Kdyby prý mě znal dřív, vzal by si mě za manželku místo té jeho báby co ho furt komandýruje, dědku sem, dědku tam, kolikrát prý se nemá čas ani vyčůrat. Kdyby prej jsme my chlapi nebyli takoví troubové a nezáviděli si, mohla nám stačit jedna ženská na celý Jägerzeile. Poklidila by, vyprala a šla zase o dům dál, a tak dokola.

A taky říkal, že mám stejný vkus jak manželka hajného co tam bydleli před náma. Na stejném místě u kamen měla polici s kořenkami, akorát že pod nima měla vyšívanou kuchařku, a tu my tady nemáme. Já, jak jsem byl pod vlivem té žitné, jsem řekl: Když hospodyně, tak se vším všudy! A tu kuchařku osobně vyšiju!

Chlapi se smáli, Schlesinger mě ale chytil za slovo, a že když tu kuchařku do měsíce vyšiju, tak on pro všechny co tady sedí, uvaří guláš, a platí pivo, co ten večer vypijeme - pokud tu kuchařku donesu do hospody ukázat. Jinak to prý platím já. Že je velice zvědav jak se vycajchnu! A taky všichni odhlasovali, co na té kuchařce bude vyšito: An Gottes Segen...išt Alles gelegen. Ostatní nechají na mně. A prý žádný podvádění! Děda se zaručil, že když jsem řekl, že to vyšiju, tak to vyšiju!

No tak jsem šel za paní Schebestovou, ta mě ustříhla plátno, půjčila tady ten náprstek, abych si prý nerozpíchal prsty a udělala mi základní školení. A taky že se za mně pomodlí, že to určitě dobře dopadne, když mám tak krásný motiv. A to je celé. Jo, a za tři neděle bude kolaudace té kuchařky." Hannes si prohlédl tužkou předkreslený motiv, kroutil hlavou a opatrně opět urovnal plátno na stole: „No to bych já nesvedl, na to bych si netroufl. Ještě tak přišít knoflík, ale toto!"

„Tak hrozný to zase nebude, na frontě jsme žádnou švadlenu neměli. Chlapi ve volných chvílích dělali něco z nábojnic, já jsem sobě, nebo kamarádům, sem tam něco zašil. Když jsem dokázal zalátat prodřený mundůr, tak dokážu i tady to," uzavřel debatu strejda a složil rozdělanou práci na štokrle pod polici. Při obědě rozebrali Hannesovy patálie s pytlákem. „To musí být někdo z místních. Když si troufne chodit do míst, co mám nedaleko baráku, tak má asi přehled o mém pohybu. Ten velkej šesterák zmizel v době, jak jsem celý týden vyznačoval těžbu pro Drexlerovu pilu a na srnce nebylo moc času. Tady ten co na něj chodím, teď není tak dobrej, ale zase ho není vidět. Buď to je zrazenej, nebo je v tom ta říje. Tentokrát se ale napálit nenechám. Zítra se jdu podívat, jak to jde chlapům na pasece pod Wachbergem, tak to trochu nat'uknu." Oba se shodli na tom, že by to mohl být Polzer, je to takový nevyzpytatelný chlap, který často vysedává v hospodě. A tím debata na téma srnci a pytláci pro tento den skončila.

Druhý den ráno se Hannes nejdříve zastavil na parní pile na Smilovské ulici a pak se vydal vesnicí dolů k Wachbergu. Odbočil z cesty a vyšlapaným chodníkem vyšel do stráně. Keře a břízy se najednou otevřely a byl na čerstvé pasece, kde leželo množství pokácených jedlí, smrků a sem tam modřín. „Původně tu bylo jen malé kůrovcové kolo, po vytěžení do malé paseky foukl vítr, no a teď tu bude holina jak libavské náměstí,” přemýšlel Hannes. Celá paseka voněla jehličím, pryskyřicí a kouřem z ohně, který byl na břehu potůčku. Kolem ohničku seděla skupinka dřevorubců a opodál stála pára koní. Dřevaři měli skromný oběd, u ohně si přihřívali konvičky s kafem a polévkou, kočí měl na lískovém prutu klobásku. Kouř koním nevadil, naopak. Za léta pohybu v lese pochopili, že kde je voňavý kouř ohně dřevorubců, nejsou otravné mouchy a ovádi. Hannes pozdravil a poptával se, jak jde práce. Při tom si skupinu dřevařů prohlížel a v hlavě se mu honily myšlenky o možných pytlácích. „Ti dva z Losertovy pily v Kyjanici, co vyjednal pan hrabě na výpomoc, to nebudou. Mají to daleko. Kočí Arnošt to taky není, je z Libavé a ten by neublížil mouše. Tak jedině někdo z těch třech našich.”

Z myšlenek ho vytrhl Franz Stelzig, místní dřevorubec, dlouholetý zaměstnanec lesního statku hraběte Wrbný: „Šéfe, vy jste sloužil U zeleného kříže. Právě chlapům vyprávím o původu toho kříže. Prý tam zastřelil pytlák hajného. Je to pravda?” Hannes se rozhlédl, kde by se posadil, to už mu ale kočí ukazoval, že je vedle něj na kládě místo. A už tahal z pod klády klacík, na který napíchl další klobásku, kterou mezitím vytáhl z batohu. Arnoštův psík neurčité rasy neochotně uvolnil Hannesovi místo vedle. Psík neměl jméno, vlastně se jmenoval Pes. Kočí Arnošt Lichnovský ho našel v lese jako štěně, a pes k němu silně přilnul. A od začátku mu říkal Pes, aniž by to někdy nějak skloňoval. A psíkovi to bylo jedno, jak mu jeho větší kamarád říká. Hlavně že si rozuměli, tak na jméno Pes slyšel.

Arnoštovy koně svoje jména měli, byl to Igor a Ivan. Arnošt pocházel odněkud od Ostravy, byl prý Polák, a původně se prý jmenoval Lichnowski. Bydlel v Libavé v malém domku a byl sám. Jeho rodinou byl Pes, Igor a Ivan. Ti dva věděli, že ten velký, málomluvný je šéf, a ten malý, který mluví úplně jinou řečí, a při práci se jim skoro plete pod nohy, je jeho zástupce.

Pes byl, jak se zdálo, na svoji pozici v této partě hrdý, a zřetelně dával najevo, že jsou jeden tým. Tato sestava jezdila do lesa velmi brzy, ještě za tmy, dokud je přijatelně a neotravují mouchy. Na malém vozíku s gumovými koly seděl pod dekou, nebo celtou, schoulený Arnošt, vedle něj Pes. Vzadu ruksak s jídlem pro šéfa a zástupce, otep sena pro Igora s Ivanem, a mlékařská konev s vodou pro všechny. Běda někomu cizímu se ke koním přiblížit. Nebo sáhnout na vozík se společným proviantem. V takovém případě byl Pes ochoten nasadit i svůj život.

Sledovat ty čtyři při práci bylo jak dívat se na sehraný orchestr. Když koně táhly úvazek, Pes poskakoval kolem, dával pozor z jedné či druhé strany. Když zaštěkal, koně rozuměli, o čem je řeč. Arnošt šel vzadu, bez opratí a biče. Občas krátkými povely korigoval ty tři - byl zkrátka Šéf. Tady byl Arnošt dočasně na výpomoc. Se svojí družinou se ubytoval na panském statku, z Libavé by to měli daleko. Hannes měl málomluvného Arnošta rád, proto jeho pozvání na klobásku přijal, však mu to nějak vrátí.

„Tak jak to bylo s tím zastřeleným hajným,” ozval se Fritz Polzer, další z dřevorubců....., Jo, je to pravda. Napřed se prý myslelo, že někam spadnul. Pak ale houbaři našli tělo, vyhrabaly ho asi lišky, nebo divoáci. Zjistilo se, že byl zastřelen a podle kule po ohledání soudním lékařem nakonec našli i toho, kdo ho zabil. Víc podrobností ale nevím. Jen musím dodat, že mě by se to stát nemohlo....Jednak stíhlím velice dobře, o tom víte. A potom, pokud bych toho pytláka dostal, tak bych ho určitě nezahrabával,” skončil Hannes a ukrojil si z Arnoštova bochníku krajíc chleba. Klobáska už byla akorát.

„No to byste ho nechal ležet jen tak, nebo byste zavolal četníky?”

Hannes se shýbl, Arnošt z ruksaku vylovil sklenici kvašáků a ty on miloval. Mrkl na Arnošta, že děkuje a pomalu s důrazem pokračoval: „Proč četníky...zbytečné opletačky! Proč zakopávat, vždyť bych neměl ani čím. Sami dobře víte, kolik je kolem různých děr a opuštěných šachet po hledání břídlíce. Tak bychom k té nejbližší díře došli, no... a pak by stačilo jen do té mrtvoly trochu strčit a v té staré jámě by ho určitě nikdo nehledal,” skončil Hannes, a když si utíral mastnou bradu, bylo u ohně ticho, jen slabě praskal dohořívající ohníček. Hannes vstal, poděkoval Arnoštovi, poplácal oříška Psa a spokojený se svou misí šel na zámeček. „Sami mi nahráli. Je to Polzer,” pro sebe si říkal Hannes, „děda Hofmann mi musí pomoci nějak to šikovně narafořit. Zítra ráno se u něj zastavím, tato operace nesnese odkladu!” Uzavřel téměř filozoficky pochod svých myšlenek Hannes.

Hannes věděl, že děda Hofmann vstává velmi časně. Když ráno otevřel branku, zrovna chystal kosu a vozík, že pojede na trávu. „Grüß Gott dědo. Na panský, na panský? No kam jinam. Z vaší louky za stodolou by jste to odnesl v koši. Já nic nevidím, dejte si ale pozor na nového účetního ze zámečku. Je na lidi přísněj. Chodí někdy brzy z rána do lesa na houby. Já jsem mu sice řek ať se mi pod Olejovicemi moc nemotá, že tam chodím na srnce a že tam stejně nerostou, ani nikdy nerostly.”

„Servus Hannes. To víš, třešně ze sousedova stromu chutnají líp jak z vlastní zahrádky. Dobře že jdeš, bába je v kostele na ranní, tak budeme mít chvíli klid. Jak jsi tu byl posledně, tak na mně potom vyzvídala, co jsme na dvorku řešili, že jsme se oba tvářili důležitě, že to určitě nebyly jen takový chlapský řeči. A dala přede mně talíř s těma povídkovými buchtama, že kominíkovi ohřeje klobásku. No tak jsem ji řekl, že se trefila. Povídám ji: bábo, jedná se o tuze delikátní záležitost, nemůžu ti to říct, je to něco jak vojenské tajemství. Jediný co ti říct můžu je, že jde o majetek pana hraběte...jsou srnci jeho majetek, né?... A taky že jde o tvoji čest! Bába se pokřikovala a prej Panenko Maria, dědku buď opatrněj, jen se do něčeho nezapleť. Víš, jak to dopadlo v tom Sarajevu. Kdo by potom chodil koze na futro. Já jsem ji řekl ať je klidná, že je do toho zapojeněj i tvůj strejda Wilfried, a toho si ona moc považuje. A taky jsem ji řekl, že musím zajít do hospody k Böhmovi, abych zjistil jisté okolnosti. A představ si, že bába mi dala deset korun na pivo, abych prý ji tam neudělal ostudu.” A děda sáhl do kapsy, vytáhl pytlík s tabákem a z něj pečlivě složenou desetikorunu. Roztáhl ji Hannesovi před očima a pak ji zas poskládal a uložil zpátky.

Odpoledne děda skutečně vyrazil do hospody Wilhelma Böhma nedaleko kostela. A měl štěstí. Seděli tam dva horníci z Řihákova dolu. Jednoho z nich znal. Byl to Florian Sienel, byl už starší, a proto dělal na povrchu ve štípně břídlíce. Děda se dověděl, jak nový majitel rozjíždí nový způsob čerpání vody ponornými čerpadly, ale taky se dověděl, že z jednoho starého skladu pod Hutterovou vilou vzniklo něco jako hospoda, něco jako kantýna. Po první světové válce tam u cesty zůstalo stát několik kamenných provozních budov, které byly prázdné. Tak z jedné byla zmíněná kantýna, nebo hospoda, a několik bylo upraveno k bydlení na malé byty. A v jednom z nich bydlel Fritz Polzer, který původně nastoupil do dolů. Práce v podzemí se mu nelíbila, tak přešel na lesní statek Bores. Polzer to měl do té kantýny blízko, a tam se u pálenky vychloubal, jak přechytračil hajného a ulovil mu před nosem srnce, že

paroží má doma na zdi. No to byla trefa! Děda dopil pivo, těm dvěma poručil po štamprli a upaloval domů, aby nic nezapomněl.

Nejprve ale odbočil k Hannesovi. Ten seděl se strejdou Wilfriedem na lavičce před hájovnou, a měli před sebou sklenice s pivem. Děda už od cesty mával nad hlavou čaganem, zadýchaný se sesunul na lavici a pokoušel se popadnout dech. Strejda zašel do kuchyně pro sklenici, sehnul se k výklenku pod lavičkou pro džbáněk a nalil dědovi. Ten se zhluboka napil, rukávem si utřel strnisko na bradě a spustil:

„Servus chlapi. To jsem potřeboval. Všechno vím, jen co se rozdejchám,” povídá děda, znovu se napil, a pak jim popsal svoji výpravu do Böhmového hostince. „Ten Florián je slušnej chlap, občas se sejdem u Schlesingera při mariáši. U karet je ale jako pes! To se hádá do krve o každej desetiák. To ke kartám ale patří. Navrhuju zapojit ho do té lapálie, kdybych se tam začal víc ochomýtat, mohl by Polzer chytit nějaké podezření.” Oba Passingerové souhlasili a z této spiklenecké sešlosti vyplynul následující závěr: Děda Hofmann domluví před kartami, než si dají nějakou žitnou, s Floriánem Sienelem, aby při řeči v kantýně u lomu rozšířil zprávu o tom, jak Wilfried Passinger vyšívá kuchařku. Za necelých čtrnáct dnů v sobotu že bude v hospodě u Schlesingera velká sláva, kde bude nástěnka zapita. Hannes tam přijde později, jde na lov, ale určitě se to protáhne do noci, tak o nic nepříjde. A protože ve džbánu už nic nezbylo, a strategie honu na pytláka byla dohodnuta, tak se rozešli. Jägerzeile se ponořil do tmy, všichni už spali, jen v kuchyni v hájovně se svítilo. Wilfried s brýlemi na nose pod lampou vyšívá kuchařku, a sem tam pro sebe utrousil slovo, které se v žádném slovníku, či encyklopedii, nenajde.

Byla sobota ráno, týden do zasedání komise pro vyhodnocení Wilfriedova úsilí, v hospodě Moritze Schlesingera. O akci se už po vesnici vědělo, na žádost majitele hospody byla komise rozšířena o starostu, řídícího školy a pana faráře. Ten slíbil, že donese demižonek meruňkovice, kterou dovezl z Dolan u Olomouce, a vyšitou kuchařku požehná. Tato domácnost si to prý zaslouží. A panu řídícímu navrhone, že by se to mohlo dostat i do čítanek, i když v chalupě hospodaří sami dva chlapi, nástěnka s přáním Božího požehnání tam určitě patří, že leckterá hospodyňka by si z těch dvou mohla vzít příklad.

Hannes byl na dvoře lesního statku Bores a řešil s dřevaři jak příští týden, jakou kulatinu bude na okolní pily potřeba vyrobit. Ke konci porady se k němu přitočil Polzer, a že slyšel, jak strejda vyšívá kuchařku, a jestli mu to jde. „Nestarej se, jak můj strejda vyšívá, po tom ti je prd! Já jsem zase slyšel, že máš doma na zdi srnce, kterej ti nepatří, a to zase zajímá mně! Zítra po obědě se na něj přijdu podívat, tak abys byl doma,” a Hannes se otočil a nasedl do kočáru správce panského statku, který na něj čekal.

V neděli odpoledne skutečně vystoupal po cestě kolem haldy hlušiny k hornickým domkům. Polzer seděl na lavičce pod oknem, čekal na něj. „Máte smůlu pane hajnej, jsem sám doma, žena s dcerkou jsou už týden v Budišově u tety. Já jsem šel včera na pivo a někdo nás vykradl. Podívejte se, tady ten zloděj rozbil spodní tabulku, otevřel si a ukradl to paroží a demižon pálenky z jablek. Nebyla sice nic extra, ale je to škoda. Ráno jsem šel do Hutterovy vily za štajgrem, domek patří jim, on vám může dokázat, že se to stalo. A soused mi to okno před chvílí zasklil. A ten srnec,... no to byl takovej kryplík. Jestli jsem něco takovýho řekl, že bych snad ulovil srnce, no to bych řekl jedině z hecu, když bych něco vypil. A čím bych ho zabil, jedině že bych ho trefil tou dřevařskou sekerou. Našel jsem ho, už to bylo okousaný od myší. Půjdu vám aspoň uvařit kafe, když už jste vážil cestu až sem.” A než stačil Hannes něco dodat, zmizel Polzer ve dveřích. Hannes se rozhlížel kolem, okno bylo skutečně čerstvě zasklené, ale něco tady nehrálo. Všiml si, že mezi pivoňkami pod oknem jsou dost daleko střepy skla, jako by to okno někdo rozbil zevnitř a špatně to posbíral. Za chvíli vyšel Polzer ven a nesl hrnek kávy a cukřenku se lžičkou. „Podívej se Fritzi. Kafe jsem nechtěl, dám si se strejdou pivo, a z toho co jsi mi řekl, ti nevěřím ani slovo. Kdo by ti kradl demižon pálenky.

Určitě jsi už slyšel o Božích mlýnech, a ty tě jednou semelou. Tak se měj,” a Hannes se otočil k odchodu.

„Tady jsme na vesnici, jen sám do hospody nechodím, tady pije kde kdo, tak se ten demižon někomu hodil,” volal za ním Polzer. Hannes jen mávl rukou a šel dál. Hlavou se mu honilo, že ten demižon Polzer nejspíš schoval u nějakého kamaráda, aby jeho žena Flori neměla přehled o jeho pití.

Byla zase sobota, sluníčko konečně prorazilo mraky a celotýdenním přeháňkám byl konec. Sluníčko asi chtělo dohnat svoji absenci, opřelo se do střech a cesty, až bylo vidět vystupující páru. A ještě něčím byla ta sobota jiná. Navečer se v hospodě U Schlesingera měla sejít parta štamgastů, doplněná o vesnické představitele. Společně měli vyhodnotit měsíční úsilí Wilfrieda Passingera, který se na měsíc stal švadlenou. Chlap, který byl doma u výhně a kovadliny, vyměnil dočasné kladivo za jehlu a vyšívací bavlnky.

Bylo po obědě, Hannes seděl na lavici venkovního posezení, před sebou kafe a pozoroval hovnivála, jak se urputně snaží dostat svoji kuličku, uválenou někde dole u cesty, po chodníku někam k hájovně. Hannese jeho sveřepé úsilí tak zaujalo, že vytáhl z kapsy nůž, uloupil z lavice třísku, kterou v podřepu uvolňoval tvrdohlavému broukovi cestu. Strýc Wilfried v kuchyni, přes vlhký hadřík, opatrně žehlil výsledek své práce. Občas vyhlédl otevřeným oknem ven. Vytáhl z žehličky želízko, strčil ho kutákem do kamen nahřát a vyklonil se z okna. „Co to tam vyvádíš, chvíli tě pozoruju. Odsud vypadáš, jak kdybys tam kreslil nějaký plán jak na pytláky.” Hannes se narovnal a usoudil, že chrobák si bude muset poradit bez něj. Trochu ho mrzelo, že se nedozví cíl jeho cesty. „Jo, něco takového. Tady názorně vidím, že věci se mají dotáhnout do konce, někdy i pro daleko menší cíle, jak by se jinému mohlo zdát. Musím se zajít ještě podívat na tu louku, než půjdu k Schlesingerovi. Přijde sem děda, tak běžte napřed,” řekl Hannes, nasadil klobouk a vyrazil za dědinu. Strejda zakroutil hlavou, kde se v tom Hannesovi ty filozofické myšlenky berou. Do hospody nechodí, asi by se měl oženit, aby ho to přešlo. Vytáhl z kamen želízko, za chvíli zkusil nasliněným prstem teplotu, a protože žehlička byla akorát, opatrně pokračoval v práci.

Hannes stál pod Růžovou zahradou na polní cestě do Olejovic, pod ním byla panská louka porostlá svěží jetelinou. Rozhlížel se kolem jak Napoleon s Žuráně u Slavkova před bitvou, a podobně jako on spřádal plány pro nadcházející manévry. Jen tak pro sebe si polohlasně říkal: „Vyčasil se, tak pokud ten srnec tady je, tak by se tady ráno mohl objevit skoro na jistotu. A tím pádem by se tady měl objevit i Polzer. Bude spoléhat na to, že vyspávám po té trachtě u Schlesingera. To se ale splete!

Srnec vychází tam z toho mladého porostu za potokem sem na louku. Vítr většinou fouká od Odry. Ten zatracenej pytlák nebude mít žádnou odstřelovačku. To znamená, že musí být schovaný v těch lískách na mezi pode mnou. Kdybych zalehl vpravo do brázdy, co odděluje louku od pole, nemusel by mě vidět. Musel bych tu ale být ještě za tmy,” vyhodnotil situaci a šel domů. Připravil si kulovnici, dalekohled a dlouhý kabát aby brzy ráno po tmě nemusel nic hledat a až se zešeřilo, vyrazil k Schlesingerovi. Tam už byla zábava v plném proudu. Strejda byl středem pozornosti, všichni obdivovali jeho práci a zakázky se jen hrnuly. Ty strejda se smíchem odmítal. Neuspěl pan farář, který chtěl po Wifriedovi vyšít nový přehoz na křtitelnici s tím, že jednou tu křtitelnici bude určitě potřebovat i Hannes. Starosta, který byl zároveň starostou hasičského sboru, zase že by potřebovali na nový prapor vyšít heslo: Bohu ke cti, bližním ku pomoci.

Děda se svým kamarádem Sienielem se střídali v hlídkování, jestli se náhodou poblíž neobjeví Polzer. A skutečně. Když už se Hannes chystal, že se vytratí, přitočil se Sienel že před chvílí ve tmě na cestě zahlédl Polzera, jak jde kolem. „Je to dobré, chytil se. Ráno určitě přijde,”

pomyslel si Hannes a vydal se zadem za zahradami k hájovně. Bez rozsvěcení si lehl v kuchyni na otoman, aby slyšel ve tři ráno kukačku z hodin.

Ráno, skutečně ještě za tmy, ležel v brázdě na místě, které si ještě před odchodem našel. Začalo se rozednívat, všude byl klid a Hannes začal z nepohodlné polohy dřevěnět. Už pomalu pochyboval o úspěšnosti akce, když zahlédl na mezi nějaký pohyb. Opatrně zvedl dalekohled a opravdu. Po mezi se pomalu blížila nějaká shrbená postava, která zmizela v lískovém keři. „Tak přece! No počkej ty gaunere, to ti přijde draho,” pomyslel si Hannes, kterého strnulost náhle přešla, a přitiskl se k zemi. Po necelé půlhodině se najednou v louce objevil srnec, Hannes ho v té své poloze přes trávu ani neviděl přicházet. V tom houkla taková dutá rána, srnec se nahrbil, chvíli stál a pak se pomalu vracel k potoku, odkud přišel. „Brokovnice, parchant jeden. Srnec to chytil na měkko, daleko ale nedojde,” pomyslel si Hannes, trochu se nadzvedl a čekal, jestli srnec přejde přes potok. Nepřešel. Zůstal někde dole u vody. Z lískového keře se vynořila příkrčená postava, která běžela k potoku. Nic lepšího si Hannes nemohl přát. Pytlák bude pod mezí u potoka, a on se k němu v pohodě dostane. A taky jo. Pytlák, ještě než slezl z meze, se otočil a pořádně se rozhlédl. Všude klid, tak si vysvlekl dlouhý kabát, položil na něj flintu a zmizel pod mezí.

Hannes vyskočil, popadl svoji kulovnici a několika dlouhými skoky byl na mezi. U vody viděl záda sehnutého Polzera, jak začíná vyvrhovat srnec.

„Ani se nehni, jen se pomalu otoč,” zaznělo za Polzerem. „Werdammte Scheiße! Herr Förster! Sie habe ich hier nicht erwartet! Und ich habe Sie auch gar nicht gesehen. Wo kommen Sie denn auf einmal her?”...ztuhnul Polzer. Najednou se narovnal a chtěl se vrhnout ke své flintě. Jenže na té už měl Hannes nohu.

„Máš smůlu. Taky nemám nějakou radost, že tě tady vidím. Ale já tady nejsem náhodou. Čekám na tebe, i když nerad. A nebuď sprostěj, já s tebou mluvím slušně. A ať to nenatahujem. Dodělej vývrh toho srnce, pak si ho hodíš na záda a půjdeme. Abys to neměl tak těžký, ponesu tvoji flintu.” Hannes si sedl na mez, pozoroval Fritze, jak mu to jde a prohlížel si jeho pušku, ze které vytáhl zbývající patronu: „Musím říct, že ti to docela jde. Ostatně, neděláš to poprvé. A ta dvojce vychozená dvojka, to není nic moc. Kdybys nestřílel postama (velmi hrubé broky), tak bys toho srnce nedostal....Vidím, že jsi hotov, tak vyrazíme. Já půjdu za tebou a budu určovat směr. Nejdřív půjdeme přes louku na cestu.”

Šokovaný Polzer, který se pohyboval jak mátoha, si přehodil srnec kolem krku, do rukou uchopil jeho běhy a vyrazil k cestě. „Snad je to dobrý, jdeme k vesnici. Pan hrabě mě seřve, možná i vyhodí. Ale co... nějak bylo, nějak bude,” přemýšlel Polzer. A to už byli na cestě. „Ted' zaboč doprava,” zavelel zezadu Hannes. „Ale vesnice je vlevo,” namítl Polzer a zůstal stát. „A kdo říkal, že jdeme do vesnice! Běž doprava a fertig!” Zavelel Hannes. Po chvíli došli mezi Olejovice a Růžovou zahradu. „Ted' odboč na támhletu pěšinu do starého lomu. A nediskutuj! Mám hlad, a to jsem nevrlý,” pokračoval Hannes. Před nimi se otevřel malý lom, který měl dno kousek nad nedalekým potůčkem. A to byl důvod, proč se zde netěžilo. Množství vody v podzemí způsobovalo problémy, tak bývalý majitel Schlesinger nejprve pronajal nedokončenou jámu společnosti AG. Později, po zakoupení, nový majitel zjistil, že ložisko břidlice vede více západním směrem, tak nechal šachtu zabetonovat.

A nyní, uprostřed opuštěného lomu, stál Polzer se srncem na zádech, a za ním Hannes s dvěma flintami na ramenou. „Jdi tam k té zídce na kraji stěny,” byl další pokyn Hannese. „Oh mein Gott, co tu budeme dělat?” Zaúpěl Polzer. „Běž k té zídce, a jak leží ten větší kámen, poskoč,” ukazoval prstem Hannes směr. „I s tím srncem na zádech?” Ozvalo se od zídky. „Jo. I s tím srncem. A už mě začínáš štvát! Říkal jsem, že mám hlad, tak to nenatahuj.” Polzer poslušně poskočil. Hannes nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Běž k tomu druhému kameni a zase poskoč! A hni sebou!” Polzerovi začal z pod klobouku vytékat pot. S vytřeštěnými očima popošel k druhému kameni. Jak poskočil, tak to zadunělo. Hannes spokojeně pokýval hlavou. „Tak. Ted' běž k té zídce, sedni si na zem a opři se o zídku..., ať tě nebolí v zádech. A toho srnca si dej na kolena, kdyby tě náhodou napadla nějaká hloupost. A já konečně posvačím. Ty budeš tiše, nemám rád u jídla nějaké zbytečné řeči.”

„Ale vždyť budu mít od té srnčí barvy špinavé kalhoty,” namítl Polzer.

„To jo, to je pravda. Ale co, vždyť je to vlastně jedno. Tam kam se chystáš, můžeš jít i ve špinavých gatích,” řekl Hannes a sedl si na kámen. Flinty položil vedle sebe, z brašny vytáhl kus chleba a v utěrce zabalený uzený bůček. Po očku pozoroval Polzera, chtěl ho trochu posmažit ve vlastní šťávě, tak nijak nespěchal. Na utěrce na koleně rozložil dva krajíce, a pečlivě krájel tenké plátky bůčku. Jeden plátek napíchl na nůž a ukazoval ho Polzerovi. „Podívej se, ten Lobův bůček nemá chybu. Na řezu pěkně perleťovej, žádné nazelenalé kolečko uprostřed. Musím přemluvit strejdu, ať jde k němu na školení.” Z brašny vytáhl paličku česneku, oloupal tři stroužky, které krájel na plátky a pokládal je na bůček na chlebě. „Uzený bez česneku, to není ono. Nevadí ti, že budu tím česnekem cítit? Někdo česnek nesnáší.”

Polzer už byl skoro na měkko. Byl bledý v obličeji, a přece se potil. „Pane Passinger, mně je úplně jedno čím budete cítit. Jen mi prosím vás řekněte vaše další úmysly. Dyt' je to nelidský co se mnou děláte.”

„To jsem zvědav, čím budeš za chvíli cítit ty,” řekl pro sebe Hannes. A dál pečlivě rovnal tenká kolečka česneku na bůček.

„Co jste říkal, já jsem neslyšel,” třaslavým hlasem se ozval Polzer.

„Ale nic důležitýho. Jen že mi nemusíš přát dobrou chuť. Mně bude chutnat i tak, pokud nebudeš mít nějaké zbytečné řeči.... Že je tady ale hezky,.... každý nemá takové štěstí jak ty, aby poseděl na sluníčku, poslouchal štěbetání sýkorek, v dálce slyšel datla.... Jen to srnčí je málo slyšet. To se ale brzy změní. Všeho dočasu Fritz... a dej ruce za hlavu. Ať se v klidu najím,” ukončil svůj monolog Hannes a dal se do krajíců. Chvíli bylo ticho.

Najednou Hannes vstal, oťel dlaně o kalhoty, řekl, že by to chtělo pivo, vzal obě flinty, a šel ke kameni, u kterého před chvílí Polzer poskakoval, a bylo slyšet dunění. Na podzim tady byl se strejdou na šípky, aby byly v zimě na čaj. Věděl, že pod kamenem je poklop zabetonované šachty. Se strejdou kámen odvalili a nahlíželi dolů. V jámě byla voda, a byla poměrně vysoko. Hannes pohlédl na Polzera, který stále s rukama za hlavou a srncem na klíně, pozoroval s vytřeštěným pohledem Hannese. Ten položil svoji kulovnici na zem, a s Polzerovou

dvojkou, kterou použil jako páčidlo, odvalil kámen. Pak zvedl poklop a bylo slyšet šplouchání vody. Podíval se dolů a vhodil do šachty Polzerovu flintu. „Jejda! To jsem ale nešika! Představ si Fritz, že mi tam ta tvoje dvojka spadla ...co budeme dělat? Jedině že bys do té šachty vlezl a tu flintu vytáhl.“ A Hannes se upřeně zahleděl Polzerovi do tváře. Ten sebou cuknul a začal křičet: „Už vím, o co vám jde! Vy mě tady chcete zastřelit, jak jste to říkal u toho ohně! Pane hajnej! Vždyť vy jste spravedlivý člověk, lidi si vás váží a mají vás rádi! Mějte uznání, vždyť já mám ženu a nemocnou dcerku! Pomóóc!“

„Ticho! Tady tě stejně nikdo neuslyší! Na to jsi měl myslet dřív! A té chvály bylo dost, málem jsem se začal červenat. Tak teď zas budu mluvit já. No právě že máš ženu a malou dcerku. Tvoji Flori dobře znám, chodil jsem s ní do školy. Bylo to moc hodné děvče, líbila se mi. Pak jsem byl ale dlouho pryč, přivandroval jsi sem ty bůhví odkud, a nevím jak je možný že si tě Flori vzala. Vůbec si ji nezasloužíš. Možná jsi byl dřív lepší, ale to tvoje pití z tebe udělalo někoho úplně jiného. Češi mají takové přísloví: Po pití mnohém, rozumě sbohem!... A to je tvůj případ! Kdybys tu zvěřinu aspoň přinesl domů, ať se holky pořádně nají. Dcerka by to potřebovala. Ty to ale vyměníš s hospodským za kořalku. S tím bude ode dneška konec. Já tě nezastřelím. Kvůli těm holkám. Nechci s Flori udělat vdovu. Ale to si pamatuj! Půjdu po tobě, a pokud s pitím nepřestaneš, už takový dobrák nebudu!

... A panu hraběti nic neřeknu. To by ti prošlo moc hladce. U soudu bys dostal tak tři měsíce, a zas by to odnesla Flori. Toho srnce ještě teď zanešeš na panský statek. Najdeš pana správce, že ho pozdravuji a posílám mu toho srnce, navečer že se zastavím. Hlavu vyvaříš a i s tím předcházejícím srncem, kterého ti tak divně někdo ukradl, mi parůžky přineseš domů. Budou viset u mě na chodbě, abych je měl pokaždé, jak půjdu do lesa, na očích. Tak jak budu mít na očích tebe. A s pytláčením je samozřejmě konec. Flori vyřídíš, ať se přihlásí na polesí, dostane u nás práci v lese a v lesní školce, tak tě bude mít na očích i ona.... To by v tom byl čert, aby ses nenarovnal...Žádný sliby nechci slyšet, zakryj tu jámu a jdeme!“ A až bylo hotovo, se Hannes otočil, a šel pomalu k cestě do vesnice. Polzer za ním, a bylo vidět, že s něj spadl kámen, nejméně tak velký jak ten, co leží na jámě s jeho flintou.

Uplynul týden a bylo nedělní odpoledne, spíš podvečer. Oba Passingerové seděli před hájovnou na lavičkách pod kuchyňskými okny. Na hrubém dřevěném stole stály tři štamprlata a tři sklenice na pivo. Wilfried vytáhl kapesní hodinky a prolomil ticho: „No kde ten děda je, už tady měl být skoro před půl hodinou. Není to moc, to pivo ale ztratí pěnu!“ A sotva to dořekl, ozvalo se mu za zády: „Pozdrav Bůh chlapi, už jsem byl u branky, ale musel jsem se vrátit.“ Wilfried se ohnul pod lavici pro džbáněk s pivem, postavil ho na stůl a vidí, jak Hannes naproti sedí jak socha. Otočil se a zkameněl taky. Na chodníku stál děda, který přišel zadem, tak ho neviděli. Byl téměř hladce oholen, to svoje věčné strniště vzal stejným stylem, jak bral tu panskou louku kosou. A na hlavě měl fungl nový klobouk! Byl tmavě zelený s vysokou střechou a tmavě hnědou stuhou kolem, a širokým okrajem. „To hledíte, co! Bába byla v týdnu v Olomouci u syna co je u ajznbónu, a koupila mi tam nový klobouk, když jsme takoví kamarádi, abych prý mezi vás zapadl. Ani mi nechtěla říct, co stál.... A nalij teda to pivo, jsem vyschlý jak při žních u mlátičky,” a opatrně položil na stůl klobouk, ze kterého nejprve sfoukl nějaké neviditelné smítko. Hannes se vzpamatoval, nalil do štamprlat slivovici, kterou strejda vytáhl s tím pivem.

Až si přitukli a děda vyjel to své pivo, dal se znovu do řeči: „Dnes mě šlajfujete, slíbil jsem bábě, že přijdu v rychtyku. Proč jsem ale přišel pozdě. No škoda že jste u toho nebyli. Jak jsem říkal, byl jsem u branky a tam jsem se srazil s bábou Kuttlerovou z Wachbergu s kabelou u nohy a slzami na krajíčku. Co se stalo, povídám. A ona že byla u Lorkové, v té tašce že má samici. Je prý mladá a divoká, a Lorková že ji řekla, až bude mít mladý, že jí to přejde. Tak byly domluvený, že ji připustí. Když ji ale k tomu samci dali, tak že se spustil hrozný štabarc, z toho samce začaly lítat chlupy a vypadalo to, že ona toho samce zamorduje. Ještě že tam byl

mladý Lorek a ten samici vytáhl. Kousla ho do ruky a ještě mu roztrhla košili. Tak že ji Lorková poradila, ať jde za mnou, že můj Ferda si s ní snad poradí. Nahlídl jsem do té kabely, ta samice měla naježený hřbet a výhružně jak kdyby vrčela. Povídám, že to bych se bál i já, ale Ferdu tak ledaco nezaskočí. Přišli jsme ke králíkárně, rozvázal jsem uši té tašky a povídám: Paní Kuttlerová, otevřete ty dvířka a já tam tu samici strčím....A jak je bába Kuttlerová otevřela, popadl jsem samici za uši a hřbet, vhodil ji do kotce a jak ten Tarzan, o kterým teď čtu, jsem zakřičel: Ferdo! Vem si ji! Chvilku bylo ticho. Najednou rambajz, přes šprlení lítaly chlupy a bobky, jeden mě málem trefil do oka. A ticho. Podívám se dovnitř, samice v koutě, jenom bylo vidět, jak zhluboka dýchá. No a pak ji ještě dvakrát Ferda ukázal kdo je v té ubikaci šéf. A bába Kuttlerová mi moc děkovala, a že snad to ten Lorkův samec přežije. A mám se stavit na skleničku....To je borec ten Ferda, co! Jo, Hannes, a na ten klobouk mi musíš sehnat nějaký pořádný péro! Nejlepší by bylo z orla, nebo tak něco.”

Hannes přitakal, že se bude snažit. Pak se stočila řeč na Polzera a konec jeho pytlácké kariéry. Hannes řekl, že Polzer nechal v pondělí u dveří paroží obou srnců a u toho byla krabice s náboji do brokovnice dvanáctky, plechovka s prachem a odměrkou, skládacím vytěrákem na čištění flinty a vloženým papírem že to přidává, aby ho to víc nelákalo. A děda přidal, že Florian Sienel mu řekl že Flori Polzerová už je doma. A dál to věděl Hannes. Flori bude od příštího měsíce zaměstnaná u lesního statku. A když mu přišla poděkovat tak řekla, že Fritz ji dal na usmířenou demižon pálenky, ať z toho nadělá bylinný likér, jak to dělala její maminka, a občas ať vezme flašku do lesní školky. Ženské si prý sem tam rády štamprličku takového pití dají.

Děda bouchl do stolu, „no to je teda terno když se v tom zloději tak hnulo svědomí a tu pálenku vrátil. Že by mu snad nechutnala?... Věřme tomu, že je v tom to svědomí. Nám ta Wilfriedova, co dostal minulou sobotu na cestu od pana faráře, ale chutná. Tak ještě jednu nalej, ale poslední. Víš, co jsem slíbil bábě!” Přitukli si a potom až do tmy vedli takové obvyklé chlapské řeči.

Leden 2026

Jindřich Machala

